

NOWOŚCI WYDAWNICZE

» Mariusz Jacyno
Institute of Control and Computation Engineering
University of Zielona Góra
Self-organising agent communities for autonomic computing, stron 201,
ISBN: 978-83-7842-012-5
Wydawnictwo Uniwersytetu Zielonogórskiego, 2012

W powyższej pracy przedstawione zostało nowatorskie podejście do sterowania rozproszonymi systemami informatycznymi opartymi na architekturze Cloud Computing.

Zaprezentowane rozwiązanie oparte jest na zastosowaniu systemów wieloagentowych w których każdy z indywidualnych elementów (agent) jest autonomiczną jednostką systemu posiadającą zdolność do podejmowania samodzielnych decyzji. Dzięki tej charakterystyce sterowanie systemem jest w pełni rozproszone, a co za tym idzie, system charakteryzuje się wysoką skalowalnością, odpornością na uszkodzenia oraz zdolnością do szybkiej adaptacji w zmiennym środowisku. Aby zweryfikować możliwość osiągnięcia tak wysoce wymaganych cech w architekturach Cloud, stworzony został model systemu autonomicznego na bazie którego zaproponowany został mechanizm samoorganizacji umożliwiający lokalnie komunikującym się agentom sterowanie określonym systemem.

Wydażność zaproponowanego rozwiązania została zweryfikowana na podstawie zaprezentowanych eksperymentów. Ich analiza wykazała istnienie samo-organizujących się struktur (tzw. społeczności agentowych), które odegrały decydującą rolę w stabilizacji działania oraz w osiągnięciu wysokiej wydajności symulowanego systemu Cloud.

Na bazie osiągniętych rezultatów, w końcowej części książki zawarte zostały ogólne zasady inżynierii systemów autonomicznych cechujących się zdolnością do samoorganizacji. Przedstawiona praca jest podzielona na szereg rozdziałów wprowadzających czytelnika w problematykę sterowania współczesnymi systemami informatycznymi. W pierwszym rozdziale przedstawiona została architektura nowoczesnych systemów opartych na architekturze Cloud oraz problemy związane z ich wydajną administracją. Na końcu rozdziału zaprezentowana jest główna teza pracy oraz wyjaśniony sposób podejścia do badanego problemu.

W rozdziale drugim przedstawiono charakterystykę systemów złożonych (których przykładem jest omawiany w książce system Cloud) oraz wynikające z tego problemy nad ich sterowaniem. Przegląd istniejących modeli studiujących zachowanie systemów tej klasy jest zawarty w rozdziale trzecim. Rozdział czwarty przedstawia nowatorski model systemu Cloud oparty na architekturze systemu wieloagentowego. Omawiany model składa się z wielu autonomicznie działających elementów (tzw. agentów) których zadaniem jest sterowanie serwerami współtworzącymi system Cloud. W dalszej części tego rozdziału przedstawione są nowatorskie algorytmy decyzyjne mające za zadanie skoordynować funkcjonowanie autonomicznych elementów systemu. Wydażność zaprezentowanego modelu jest zweryfikowana w trzech następujących rozdziałach. W rozdziale piątym przeprowadzone są eksperymenty testujące zdolność systemu do balansowania obciążeniem serwerów Cloud. W rozdziale szóstym przedstawione są rezultaty eksperymentów weryfikujących zdolność systemu do adaptacji oferowanych usług do preferencji użytkowników systemu. Rezultaty testujące zdolność systemu do optymalizacji zużytej energii zawarte są w rozdziale siódmym. Natomiast, w rozdziale ósmym przedstawiono ogólne zasady inżynierii systemów rozproszonych z budowanych z wielu

autonomicznych elementów. Ostatni rozdział zawiera podsumowanie pracy, wnioski z osiągniętych rezultatów oraz dalsze kierunki rozwoju pracy.

Opracowanie
Mariusz Jacyno oraz Marek Sawerwain

» Mirosław Kowalski i Daniel Falczman, *Ideologie nauk społecznych - warianty interpretacyjne*
Wydanie I, Kraków 2012, Format B5,
Objętość 146 stron, Oprawa miękka, klejona, folia matowa
ISBN: 978-83-7850-113-8

Zasadniczym celem książki jest - po pierwsze - odpowiedź na pytanie: prawda i określenia takie jak „prawdziwy”, „prawdziwe” to postmetafizyczne pozostałości słownika potocznego - czy elementy nieideologicznych struktur pojęciowo-inferencyjnych, których stosowanie w codziennym życiu wyraża obiektywną konieczność myślową (zatem nie jest nakazem opresywnych systemów ideologicznych)? Po drugie: czy współczesna młodzież rozstaje się z tradycyjnymi przyporządkowaniami działań i sytuacji społecznych do znaczeń moralnych - czy więc dzisiejsza młodzież, jako pokolenie Nietzschego („Pokolenie Nic”), modernizuje dawną moralność poprzez rezygnowanie z moralnego urefleksyjniania działań angażujących refleksję moralną jeszcze ich rodziców i dziadków?

Te dwa pytania - pierwsze z zakresu filozoficznej, czy też quasi-filozoficznej refleksji nad prawdą - drugie - z dziedziny edukacji moralnej i socjologii moralności - inspiruje krytyczną analizę wybranych twierdzeń, presupozycji, postulatów „nurtów poststrukturalnych” w naukach społecznych (analizy dyskursu w socjologii i Gender Studies). Zdaniem bowiem tych orientacji, po pierwsze, każdy komunikat językowy wyraża znaczenia ideologiczne, po drugie, rozmycie tradycyjnych zakwalifikowań działań do dziedziny moralnej zmiekcza struktury ideologiczno-pojęciowe opresyjnej metafizyki. Ta książka jest próbą zrehabilitowania myślenia (post) esencjalnego. Jest - w oparciu o analizę socjologiczną i pedagogiczną - próbą pokazania, że zarówno ludzie w swoim myśleniu potocznym, jak i oficjalne instytucje państwa - w języku prawnopodmiotowym - pokazują, że myślenie korzystające z pojęć esencjalnych jest funkcjonalne wobec struktur działaniowych oraz, że odwrotnie struktury działaniowe mogą być bez kontrowersji społecznych odzwierciedlane w pojęciach esencjalnych.

Tezy, z pomocą których pokazujemy społeczną użyteczność i uniwersalność pojęć esencjalnych, mają charakter ustaleń badawczych. Udaje się nam wyjść poza dziedzinę spekulacji i odpowiedzieć na pytania poprzez rekonstrukcję wniosków z badań. Powołując się na analizę Anny Wierzbickiej, pokazujemy więc, że słowo „prawda” jest uniwersalne dla wszystkich języków świata, zaś rekonstruując fragmenty wniosków badawczych Wiesława Baryły i Bogdana Wojciszke argumentujemy, że pojęcie prawdy jest deklarowane przez ludzi jako uniwersalne współkryterium kwalifikowania działań jako moralne. Hipoteza o tym, że młodzież rezygnuje z przypisania znaczeń moralnych do działań kiedyś urefleksyjnianych moralnie - o tym, że oprócz dziedziny moralnej, natrafiamy u niej na większą, niż w starszych pokoleniach dziedzinę niestosującą znaczeń i ocen moralnych - jest argumentowana przez m.in. badania seksu.

Pytania, na które chcemy znaleźć odpowiedzi w książce, to: czy demokratyczną koncepcję społeczeństwa można uznać za przestrzeń niezasadnych analiz dekonstrukcyjnych u socjologicznych (i pedagogicznych) analityków dyskursu, bo zasady i wartości ujęte w tej koncepcji są już albo społecznie urefleksyjniane jako ideologiczne, albo są nieszkodliwe/ nie ma ich czym zastąpić?; czy jest możliwy wariant pozaideologicznych nauk społecznych - takich, które tolerują nieszkodliwe ideologie, zarazem zachowują status moralno-epistemologiczny wiarygodnej nauki?; jaka jest rola w życiu naukowym i codziennym u zwykłych ludzi tzw. ideałów kontrfaktycznych - normatywnych modeli postępowania, które mimo, że regularnie naruszane, zachowują społeczną ważność i społeczną zdolność stymulowania działań ludzi (decyzji środowisk naukowych i decyzji ludzi w życiu codziennym)?

Autorzy

» Ewa Tichoniuk-Wawrowicz, *L'universo labirintico nella narrativa di Primo Levi*, ss. 210, B5, oprawa broszurowa, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012.

Primo Levi è ritenuto uno dei più insigni autori italiani del Novecento. La sua fama, anche quella internazionale, si va diffondendo e consolidando sempre di più. Nel 2007, in occasione del ventesimo anniversario della morte dello scrittore, sono apparsi sulla stampa vari articoli a lui dedicati, sono state pubblicate riproposte, nuove edizioni e traduzioni dei suoi libri, e alcuni volumi incentrati sulla sua opera, e sono stati inoltre organizzati molteplici convegni, sessioni, mostre, laboratori, concerti, letture teatrali, ascolti radiofonici, proiezioni di film e documentari. Il 2012, in occasione del venticinquesimo anniversario della scomparsa dell'autore, l'organizzazione di eventi commemorativi si prospetta altrettanto abbondante. Il cognome di Primo Levi rappresenta un 'marchio' distintivo: gli vengono intitolati vari spazi, vengono inaugurati nuovi centri. Tutto questo interesse non stupisce, vista la ricchezza dell'opera del torinese.

Tantissime vicende personali, professionali e letterarie plasmano negli scritti di Levi un labirinto multidimensionale. La sua narrativa costituisce una risultante della cultura italiana laica e dell'ebraismo tradizionale, a cui approdò in seguito, della chimica e della letteratura, dell'astronomia e della microbiologia, del passato e di un potenziale futuro. Nei suoi scritti la multiculturalità si trasforma in una 'sovra-culturalità', l'identità si scinde e sfocia nell'alienazione, le scienze si alternano alle arti, i divertimenti agli ammonimenti, le relazioni alle (pre)visioni e alle speculazioni. La poliedricità apre nuove vie analitiche, prolifera di forme e di significati.

Anche la critica leviana diventa sempre più ricca e variegata. Il materiale memorialistico e testimoniale si trova naturalmente al centro della ricerca degli studiosi e costituisce la tematica predominante anche di quei ricercatori che inizialmente rivolgono la loro attenzione alla scrittura 'non-lager' del torinese. Ovviamente tutta la narrativa di Levi può essere (ri)letta in chiave concentrataria, dato che il marchio auschwitziano è indelebile, ha tatuato l'anima dei deportati. Occorre comunque ricordare che per un certo periodo l'autore ha fatto di tutto per distaccarsi da quell'esperienza e per impegnarsi con passione nell'attualità, nel lavoro in fabbrica, nella scrittura di fantasia.

[Introduzione]

» Tatiana Rongińska, Werner A. Gaida, *Strategie radzenia sobie z obciążeniem psychicznym w pracy zawodowej*, ss. 112, B5, oprawa broszurowa, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra, 2012.

W obecnych czasach postępu cywilizacyjnego obserwacja zachowań człowieka w środowisku pracy staje się istotnym źródłem wiedzy psychologicznej. Rozwój osobisty w warunkach wzrastających wymagań zawodowych oraz w kontekście zdrowia psychicznego pracownika znajduje się w centrum zainteresowań psychologii osobowości, zwłaszcza w kontekście zarządzania zasobami ludzkimi. Poszukuje się psychologicznych modeli funkcjonowania jednostki, stanowiących wzory przewidywania zagrożeń egzystencji wynikających z ostrych przemian społeczno-gospodarczych [...]. Diagnozowanie indywidualnych zdolności jednostki jako tradycyjny kierunek badań przydatności zawodowej powinno służyć nie tylko opisowi aktualnego stanu, lecz przede wszystkim zawierać informacje dotyczące prognozowania efektywności pracy. Funkcjonowanie człowieka w środowisku zawodowym determinują wielorakie czynniki, wśród których znaczącą rolę odgrywają kompetencje fachowe, stosunek do pracy, sposoby radzenia sobie z problemami zawodowymi (indywidualne style działania), a także emocjonalne ustosunkowanie się do swej roli zawodowej. To ostatnie przejawia się w przeżywaniu i wartościowaniu skuteczności własnego działania, zwłaszcza w zakresie oczekiwań sukcesów lub porażek. Praca może być źródłem satysfakcji i samorealizacji,

ale również frustracji, niezadowolenia, poczucia niespełnionych marzeń. Szczególnie w zawodach związanych z pracą z ludźmi aspekt emocjonalny determinuje efektywność działania pracownika, albowiem o jakości kontaktów interpersonalnych w znacznym stopniu decydują towarzyszące im uczucia jako indywidualna ocena własnych relacji z innym człowiekiem. Poszukiwanie czynników sprzyjających zdrowiu jednostki jednocześnie powinno służyć wcześniejszemu wykrywaniu szkodliwych, niekorzystnych dla człowieka wpływów. Innymi słowy, głównym celem podobnych działań jest analiza wewnętrznych i zewnętrznych warunków pracy kreujących „zdrowe pole życiowe” jako przeciwieństwo do „pola życiowego obciążonego ryzykiem zdrowotnym”.

[Ze Wstępu]

» *Krytyka muzyczna. Krytyka czy krytyki?*, red. Michał Bristiger, Rafał Ciesielski, ss. 240, B5, oprawa twarda, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012.

Niniejsza publikacja w części zasadniczej przynosi rezultaty badawczego oglądu krytyki muzycznej oraz teksty pisane z perspektywy praktyki krytycznomuzycznej. Zawarte tu wypowiedzi zostały w większości przedstawione podczas sesji poświęconych krytyce muzycznej, a będących częścią projektu Stowarzyszenia De Musica 2011 zatytułowanego: „Spotkania, koncerty, spektakle, dyskusje, wystawy, edukacja muzyczna”, którego kierownictwo naukowe i artystyczne pełnił profesor Michał Bristiger. Projekt ten zrealizowany został w Warszawie we wrześniu 2011 roku. Ideą łączącą przedstawione w niniejszym tomie ujęcia było założenie, iż krytyka muzyczna nie jest monolitem, że w praktyce krytycznomuzycznej istnieje wiele perspektyw czy sposobów jej uprawiania wynikających ze zróżnicowania jej przedmiotu, z rozmaitych uwarunkowań i okoliczności jej funkcjonowania, z odmienności jej charakteru i tradycji w poszczególnych ośrodkach, z ulokowania w konkretnym czasie historycznym itd. Założenie takie umożliwiło uchwycenie krytyki muzycznej w jej rozwarstwieniu, zbadanie istniejących tu zależności i określenie miejsca tak spolaryzowanych sądów w całości dyskursu krytycznomuzycznego. Ten punkt widzenia pozwala wskazać wstępnie na możliwe, wyodrębnione według zróżnicowanych kryteriów, wybrane orientacje postrzegania i badania krytyki muzycznej: działalność pojedynczych krytyków i formacji programowych, krytykę uzależnioną od czynników pozamuzycznych, krytykę poszczególnych gatunków czy aspektów życia muzycznego (krytyka operowa, krytyka wykonań, krytyka jazzowa itd.), krytykę twórczości muzycznej, krytykę stanu życia muzycznego, krytykę odnoszącą się do muzycznych uniwersaliów, krytykę związaną z daną formacją historyczną, nurtem czy kierunkiem, metakrytykę, krytykę w dziennikach i fachowych periodykach, krytykę lokalną (środowiskową). Orientacje te z jednej strony wskazują na różnorodność, żywotność i dynamikę, a tym samym na potrzebę i znaczenie krytyki muzycznej w przestrzeni kultury, z drugiej skłaniają do uważniejszego spojrzenia na krytykę muzyczną przez pryzmat jej wielopostaciowości i „rozszczenia się”: na wynikające stąd jej modele, koncepcje, uwarunkowania, uznawane wartości, rodzaje oraz sposoby działania i komentowania muzycznej rzeczywistości. Owa wielopostaciowość krytyki muzycznej jest także obecna we współczesnej kulturze, wynika choćby z jej rynkowego charakteru, faktu korzystania przez krytykę z nowych mediów czy dostrzegalnej specjalizacji poczynań wielu krytyków. Szczególnie wyeksponowane zostały dwie formy uprawiania krytyki muzycznej: ta związana z osobowością samego krytyka, jego indywidualnym i kreatywnym oglądem rzeczywistości muzycznej, ważącym na sposobie uprawiania krytyki (która zawsze jest „czyjaś”, pozostaje wyrazem „czyichś” przekonań) oraz ta, która stanowi bodaj najszerzy zwykłe nurt i dominantę refleksji krytycznomuzycznej, a wydzielona jest przez kryterium przedmiotowe: współczesną twórczość muzyczną. Stąd w dalszej części niniejszej publikacji przedstawione zostały materiały z panelu poświęconego osobie i twórczości krytycznomuzycznej Konstantego Regameya. Jest to także gest organizatorów, by w ramach konferencji krytycznomuzycznych przypominać sylwetki wybitnych krytyków (podczas pierwszej konferencji panel taki poświęcony został Zygmunutowi Mycielskiemu) [...].

[Od redakcji]

» Katarzyna Barbara Kochan, *Elementarze szkolne w II Rzeczypospolitej*, ss. 392, B5, oprawa broszurowa, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012.

Ta książka ma charakter problemowy i składa się z czterech rozdziałów. Pierwszy z nich przedstawia periodyzację przyjętych ram czasowych badań oraz kryteria analizy elementarzy. Rozdział drugi został poświęcony nowo wydanym elementarzom szkolnym syntetycznym. Rozdział trzeci stanowi omówienie elementarzy analitycznych - wyrazowych i zdaniowych, czwarty zaś dotyczy najliczniejszej grupy podręczników analityczno-syntetycznych - zgłoszkowych i wyrazowych. W obrębie powyższych rozdziałów analiza porównawcza podręczników do nauki czytania i pisania objęła: układ treści i rolę elementarzy, występujący w nich układ grafemów, treść czytanek, funkcje elementarzy, sposób kreacji tekstów i ich formę oraz grafikę. Na końcu zamieszczono aneksy.

Niniejsza publikacja przede wszystkim jest adresowana do nauczycieli edukacji wczesnoszkolnej oraz do studentów tego kierunku. Powstała ona z nadzieją na wypełnienie z jednej strony luki dotyczącej analizy powstałych w II Rzeczypospolitej podręczników do nauki czytania i pisania, z drugiej zaś, aby być może stać się źródłem refleksji nad licznymi powstającymi obecnie elementarzami oraz inspiracją do dalszych badań w tym zakresie.

Ponieważ w książce wykorzystane są liczne materiały źródłowe - elementarze powstałe głównie w okresie II Rzeczypospolitej - tekst ten opatrzony jest dużą liczbą przypisów. Aby nie zakłócać czytelności autorka zrezygnowała z odnośników, np. w przypadkach, gdy tylko wymieniała kolejne czytanki zawarte w elementarzach, wstawiając przypisy niemal wyłącznie tam, gdzie cytowane były dostownie fragmenty podręczników.

[Ze Wstępu]

» „In Gremium”. Studia nad historią, kulturą i polityką, tom 6, red. Dariusz Dolański, Bernadetta Nitschke, ss. 240, B5, oprawa broszurowa, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012.

Ze spisu treści:

Daria Janiszewska-Sienko (UZ), Wyprawa cesarza Septymianusa Sewera do Brytanii w latach 208-211 w świetle źródeł historiograficznych i numizmatycznych;

Maciej Lubik (UZ), Norwegia a Bizancjum w okresie rządów Harald Srogiego (1047-1066);

Kamil Wasilkiewicz (UZ), Reguła Pierwotna Zakonu Ubogich Rycerzy Chrystusa i Świątyni Salomona;

Alina Polak (UZ), Formuły subskrypcyjne stosowane w dokumentach arcybiskupa Jarosława Bogorii Skotnickiego oraz personel kancelarii arcybiskupiej w latach 1345-1374;

Anna Jabłońska (UJK), Obraz kobiety w twórczości śpiewanej okresu staropolskiego;

Alix Winter (UwP), Jean Calas in the German Public Sphere: Medial Transformations of a Legal Case;

Aleksander Gotowicz (UKW), Przyczynki do historii prostytucji oraz chorób wenerycznych w gubernii piotrkowskiej na przełomie XIX i XX wieku;

Grzegorz Wnętrzak (Bielsko Biata), Polityczne znaczenie ruchu ślązakowskiego w obliczu plebiscytu na Śląsku Cieszyńskim;

Małgorzata Świder (UO), Solidarność związkowa. O zaangażowaniu niemieckich związków zawodowych na rzecz NSZZ „Solidarność”;

Cezary Pięnkowski (Zielona Góra), Działalność Służby Bezpieczeństwa wobec duchowieństwa na Ziemi Lubuskiej w latach siedemdziesiątych XX wieku. Casus księdza Kazimierza Piechowiaka;

Kamil Glinka (UZ), Strategia promocji miasta na przykładzie Wąbrzyska;

Marta Kasztelan (UW), Fenomen pamięci zbiorowej.

R E C E N Z J E

Lars Ericson Wolke, *Jan III Waza. Władca renesansowy*, tłumaczenie Wojciech Łygaś, Gdańsk 2011, ss. 371 (Przemysław Szpaczyński); Knut Carlqvist, *Eryk XIV Waza. Król ludu*, tłumaczenie Wojciech

Łygaś, Gdańsk 2010, ss. 671 (Przemysław Szpaczyński)

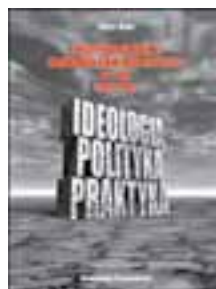
Widziane z zewnątrz. I Kongres Zagranicznych Badaczy Dziejów Polski, red. M. Baczkowski, T. Gąsowski, B. Szlachta, A. Nowak, Z. Piecha; t. 1-2, Warszawa 2011, ss. 243 + 273 (Maria Barbara Piechowiak Topolska);

Między socjologią polityki a antropologią polityki, red. i wstęp J. Wódz, Katowice 2009, ss. 206 (Piotr Drzewiński).

P O L E M I K I

Tadeusz Oracki, W związku z artykułem Grażyny Wyder o Witoldzie Skarżyńskim;

Grażyna Wyder, W odpowiedzi na uwagi profesora Tadeusza Orackiego w związku z artykułem Grażyny Wyder, *Poglądy dr. Witolda Skarżyńskiego, posta do parlamentu, filozofa - przedstawiciela nurtu konserwatywnego - na aktywność społeczno-zawodową kobiet w Wielkopolsce w drugiej połowie XIX wieku* („In Gremium” 2009, t. 3, s. 71-82).

» Edyta Kahl, *Instytucjonalne doskonalenie nauczycieli w PRL (1956-1989). Ideologia - polityka - praktyka*, ss. 160, B5, oprawa broszurowa, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2012.

Historia doskonalenia zawodowego nauczycieli dowodzi, że jego paradygmat i jego model kształtują się pod wpływem wielu uwarunkowań. Tkwią one zarówno wewnątrz sfery

oświaty, jak i poza nią. Znaczącą rolę odgrywają zwłaszcza czynniki polityczne, społeczno-kulturowe i filozoficzne. Pod ich wpływem ewoluuje zarówno idea doskonalenia, jak i praktyka zawodowego rozwoju nauczyciela.

Oddana do rąk Czytelników książka jest próbą zarysowania tych zależności, ukazania sprzeczności występujących między różnymi czynnikami a fundamentem teleologicznym, koncepcją i praktyką doskonalenia nauczycieli. Przedmiotem badań czyniłam instytucjonalne doskonalenie nauczycieli w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a więc w okresie, w którym szeroko pojęta oświata pozostawała pod presją ideologii i polityki państwowej. Analizą objęłam w związku z tym zarówno działalność systemu doskonalenia, czyli organizatorów, cele i założenia, formy, treści i metody oraz kadre szkoleniową poszczególnych ośrodków, jak i uwarunkowania, które stanowiły wykładnię polityki oświatowej władz, oddziałując wydatnie na proces ciągłości i zmiany w tych obszarach.

[...] Przyjęta periodyzacja zadecydowała o konstrukcji pracy. Ma ona charakter chronologiczno-problemowy. Jej strukturę tworzą cztery rozdziały odnoszące się do wydzielonych okresów oraz wstęp i zakończenie.

W rozdziale 1 została nakreślona sytuacja społeczno-polityczna w okresie częściowej „odwilży” ideologicznej w latach 1956-1959 oraz dokonane w jej klimacie pozorne i rzeczywiste zmiany w edukacji, w polityce kadrowej oraz w systemie doskonalenia zawodowego nauczycieli. Rozdział 2 obejmuje lata 1960-1970. Ukazano w nim proces umacniania podstaw systemu państwowego oraz centralizacji władzy, istotę reformy szkolnej i koncepcji jednolitego frontu wychowania oraz wynikające stąd strukturalne i merytoryczne przeobrażenia w instytucjonalnym doskonaleniu nauczycieli. Rozdział 3 dotyczy lat 1971-1980. Przedstawiona w nim została ówczesna sytuacja społeczno-polityczna i ekonomiczna, istota propagandy sukcesu i wpisanej w nią reformy oświaty, a także wynikające stąd zmiany w polityce kadrowej oraz w organizacji i programie doskonalenia nauczycieli. W rozdziale 4 nakreślony został proces rozłamu różnych obszarów życia państwowego w latach 1981-1989. Przybliży on istotę walki władzy z opozycją, przejawy i konsekwencje wielowarstwowego kryzysu w oświacie oraz działalność instytucji doskonalenia nauczycieli wobec oczekiwań środowiska pedagogów i nauczycieli.

Zakończenie stanowi próbę syntezy ułatwiającą Czytelnikowi ocenę procesu przemian dokonanych w PRL w latach 1956-1989 w zakresie doskonalenia zawodowego nauczycieli. Problematyka podjęta w niniejszym opracowaniu może stanowić przyczynek do dalszych badań nad zagadnieniem edukacji nauczycielskiej w najnowszej historii Polski.

[Ze Wstępu]

Zebrała Ewa Popitka
Oficyna Wydawnicza